

fælde at vanstelliggjøre for de nuværende Ciere at opføre solide og gode Bygninger. Jeg antager, at man i det Hele taget fra Statens Standpunkt skal befordre solide Byggearbejder saameget som muligt, og, skulde det, som her foreligger, vanstelliggjøre dette, haaber jeg, at der ogsaa vil vises Imøbekommen fra Regjeringens Side ved Ordningen af dette Forhold.

Alberti: Rigesom flere foregaaende Taler anseer jeg den ene Deel af dette Lovforslag for at være meget betænkelig, nemlig den Deel, som gaaer ud paa at lade Demarcationsindskrænkningen bestaae efter Fæstningens Nedlæggelse. Lovforslaget gaaer nemlig ud paa to Ting; for det Første bestemmer det, at Fæstningen for en Deel skal nedlægges, og dernæst fastsætter det, at Demarcationsliniens Indskrænkninger desuagtet skulle vedblive at bestaae, medmindre de afløses; men denne Fortsættelse af den tidligere Tilstand forekommer mig at være meget daarligt motiveret i Lovforslaget. Efter Ordene i § 1 synes det fra først af at have været Regjeringens Mening, at, naar Fæstningen nedlægges, bortfalbt ogsaa Indskrænkningen, og at der maatte en særlig Lov til, for at denne kunde vedblive at bestaae. Det forekommer mig ogsaa, at der i selve Lovudkastets Ord ligger en Bevisførelse for, at, naar Fæstningen ophører, er dermed ogsaa Indskrænkningen bortfalden, og at ingen Grundeier er erstatningspligtig, medmindre der udkommer en ny Lov; saaledes troer jeg, at Ordene i Lovforslaget lade sig forklare, og saaledes troer jeg, at den almindelige Mening hidtil har været. Der har været ført en Høiesterets-sag om, hvorvidt Directionen for Armeens Materiel havde Ret til at nægte Stabfæstelse af en Bygningsstegning paa Glaciet, og, naar man vil gjøre sig bekendt med Proceduren i denne Sag — den er ikke saa gammel, den er fra 1854, altsaa senere end den Tid, da Demarcationslinien sidst blev bestemt, og den er let tilgængelig, thi den er udkommen i Trykken — vil man vistnok finde sig stemt for at antage, at Indskrænkningen af sig selv falder bort, naar Fæstningen nedlægges. Hvis der imidlertid blot er Formodning om, at Grundeierne paa Glaciere have fuld Eiendomsret, naar

Regjeringen nedlægger Fæstningen, forekommer denne Lov mig at være en Uretfærdighed, og da jeg hører til dem, der mene, at disse Ciere i saa Tilfælde have fuld Eiendomsret, vil jeg for mit Vedkommende ikke være med til at vedtage den Deel af Loven, som opretholder Indskrænkningen, efterat Marsagen er falden bort. Jeg troer, at der her saagodt som nogetsteds er Tale om Mit og Dit; det er en reen privat Eiendomsstrætte, som ligger for, mellem Grundeierne og Regjeringen, og jeg vilde ansee det for et Overgreb af Rigsdagen, hvis den afgjorde denne Sag og ikke tillod disse Grundeiere at faae deres Ret prøvet af Domstolene. Det er ikke nogen Bagatel, hvordom her er Tale, og jeg skal tage en af disse Eiendomme som et Exempel, nemlig Eiendommen „Søvang“, der ligger ved gamle Kongevei. Hvis man vil beskatte dens Eier efter den høieste Taxt, vil denne Mand for 25,000 Quadratalen Jord, altsaa ikke fuldt 2 Td. Land, komme til at betale contant omtrent 65,000 Rd., og sætter man hans Eiendom til Middelværdien, det vil sige til en Taxt af 8 Mk. 8 St. pr. Quadratalen, vil han komme af med 35,000 Rd. Jeg vil bede det ærede Thing at betænke, hvad det gjør, før det vedtager Lovforslaget, som det her foreligger, idet det nemlig derved paa-lægger Grundeierne, om hvis Ret der er stor Tvivl, overordentlige Kjøbesummer for deres egne Grunde. Jeg troer virkelig, at dette Lovforslag giver Anledning til høist grundede Tvivl i dette Punkt, og at dets Vedtagelse ligesaa lidet bør lykkes denne Gang, som den lykkes forrige Gang, da Sagen var for i Rigsdagen. Dette med Hensyn til den ene Deel af Lovforslaget; om den anden, som gaaer ud paa Nedlæggelsen af en Deel af Kjøbenhavns Fæstningsværker, blive vi vistnok meget lettere enige. Det vil være saagodt som eenstemmigt erkjendt, at Kjøbenhavn ikke længer kan betragtes som en Fæstning, idetmindste ikke mod Nord og Vest, og at det sølgelig vil være, saavel til Statens som til Stadens velforsaaede Tarv, at faae Fæstningen af Veien, men det forekommer mig nu, at, naar den ærede Krigsminister kommer til Rigsdagen med et Forslag derom, fordres der noget Mere end det, her findes; der fordres noget Mere end